

XLVIII. POKOŘENÍ

Písmo svaté:

A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“ On odpověděl: „Jsem poslán jen ke ztraceným ovcím z lidu izraelského.“ Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: „Pane, pomoz mi!“ On jí odpověděl: „Nesluší se vzít chléb dětem a hodit jej psům.“ A ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ Tu jí Ježíš řekl: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš.“ A od té hodiny byla její dcera zdráva. (Mt 15,22 - 28)

Katechismus:

Křtem je křesťan svátostně připodobněn Ježíši, který svým křtem předjímá svou smrt a své vzkříšení; křesťan má vstoupit do tohoto tajemství pokorného ponížení a pokání, má s Ježíšem sestoupit do vody, aby spolu s ním vystoupil a znovu se narodil z vody a z Ducha, aby se v Synu stal milovaným synem Otce a „žil novým životem“ (Řím 6,4). [...] „Všechno, co se událo v Kristu, nám dává pochopit, že po ponoření do vody na nás z výše sestupuje Duch svatý a že se stáváme Božími dětmi, protože si nás hlas Otce osvojil.“ (čl. 537 KKC)

Text k prohloubení meditace:

V minulé katechezi jsme se zabývali otázkou, jak se učí pokoře. Řekli jsme si, že bez pokory není člověk následovníkem Krista a pokora je prostředek, který nám umožňuje poznat nezkreslenou pravdu a pravé dobro. Bůh vede člověka stále k větší dokonalosti a svatosti. Zbožštění nastává prostřednictvím milosti, a Bůh tuto milost dává tak, že napravuje člověka v jeho porušené přirozenosti. Cesta dokonalosti vede prostřednictvím pokořování. Pokoření není nic jiného, než zřeknutí se svého já: způsobu myšlení, mluvení, jednání, cítění a prožívání toho, jak jednají druzí. Tato pokoření se týkají celého člověka, celé jeho bytosti a nevyhnutelně procházejí skrze vědomí, které je podpíráno rozumem a psychikou. Aby člověk ovládl svůj vnitřní svět, vyžaduje si to obrovské sebeovládání, protože taková pokoření jsou velmi těsně spjata s vlastním já a je velmi těžké ovládat reakce vyprovokované pokořením. Zvláště obtížné je to pro osoby, které jsou již navyklé na určité reakce: pohledy, slova, chování. Pokoření může přicházet z našich slabostí, od druhých lidí a nebo dokonce jako zkouška od Pána nebo jako pokušení od satana. Není možné pro křesťana, aby postupoval v duchovním životě bez pokoření, tedy bez zřikání se svého já, bez budování Božího přibytku ve svém srdci skrze pokoru. Je pošetilé si myslet, že lze postupovat v duchovním životě bez přijímání pokoření. Co dělat, když jsi pokořován? Rozum rebeluje, vůle se vzpírá, emoce vřou. A když se zapojí rozum ještě víc, a odmítá pokoření, vede to člověka k jedovatým odpovědím a k dalším zlovolným reakcím. Modli se! ...Snažíš se modlit, ale bouře nepřestává? V takových situacích je nutné roznítit víru skrze střelnou modlitbu a usilovně prosit Pána, aby rozum a emoce byly ovládnuty jím – Bohem – a

ne tvým já, protože bezpochyby řešení této situace přijde od Pána, nikdy ne od tvého já!!! Nepropadni pokušení vyřešit své pokoření svým já a lidskými řešeními. Pokoření je vždy utrpení. Pouze jestliže se nabídne Ježíši, promění se v radost. Jinak je jako kyselina, která rozleptává celou tvoji bytost. Přichází zklamání, zmar a pochybnosti víry.

Když dojde k ovládnutí reakcí, což je dílo Boha a tvého souhlasu s jeho působením v tobě, nastává vyprázdňení vlastního já, skutečné zřeknutí. Je to stav bytostné pokory. Nikdy toto vyprázdňení během života není úplné. Je to postupný proces, který trvá až do konce života. Vždy, když se uměňuje vlastní já, rozšiřuje se pokora. Proto pokoření vytváří místo v našem nitru pro Boha. Pokora je totiž Boží příbytek. Pokoření vede naše já ke zřeknutí. Toto zřeknutí spočívá v umlčení rozumu, psychiky, emocí a smyslů. Pokoření, které je stále přijímáno od Pána pomalinku vyprazdňuje lidské já, a tím že ho vyprazdňuje prostřednictvím zřeknutí, uschopňuje člověka žít více pro Boha, jak říká apoštol Pavel: *„Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“* Pokoření jsou jako vitamíny, které obnovují pokoru. Sice nechutnají, ale uschopňují vidět lépe Boha a Boží věci. Pokoření je na jednu stranu velmi nechtěné člověkem – jeho já, které chce neustále vládnout tomu, co člověk vnímá, chce – pokoření je hluboké zřeknutí, vyprázdňení ze sebe sama. Na druhou stranu je to však nabídka ze strany Boží pro daleko větší prostor Boha v srdci člověka, v jeho mysli, v jeho vůli, jeho emocích, smyslech, sexualitě. To je důvodem, proč Bůh dopouští pokoření a proč je dobrem. Je dobrem, protože odnímá zlo, je dobrem, protože rozšiřuje pokoru, je dobrem, protože buduje daleko větší prostor pro Boha v našem nitru, a tak Bůh může skrze nás jednat snadněji „svobodněji“ v lidském rozumu a smyslech. Ale pozor, nemysli si, že je člověk pro Boha pouze nějaké „médiu“, které chce „vytunelovat“ – Bůh chce člověka naopak naplnit. Chce člověka naplnit těmi nejvznešenějšími Božími dary, a proto ty s jeho pomocí můžeš vyprázdnit ze svého srdce harampádí světa a svého já. Bůh je pramenem štěstí, nikoli tvé já a tvůj způsob myšlení. On je jediná blaženost, a to blaženost, která nekončí, blaženost věčná. Copak Bůh, který na tebe myslel od věčnosti, který tě stvořil, miluje tě věčnou láskou, chce pro tebe zlo? Pošetilče! Chce pro tebe jen dobro, lásku a věčné štěstí. Copak on, který je dokonalá Svatost, Láska a Radost, věčná Moudrost, neví, jak tě vést, abys byl šťastný již v tomto životě a jednou prožíval štěstí věčné? A tak se neboj přijímat pokoření. Nefixuj se na pokoření samotné ani na reakce, které v tobě vyvolává, ani na důvody – spravedlivé či nespravedlivé, oprávněné či neoprávněné – kvůli kterým k pokoření došlo, ale jedinečně na Pána a věř, že to, co Bůh činí, je pro tebe dobře! Pokoření je rukou Boha, který tě pozvedá k sobě, aby tě objal a políbil. Pokoření je láskyplným objetím Boha Otce.

Předsevzetí:

Nebudu se zneklidňovat, jsou-li ve mně přítomny reakce vyvolané pokořením, ale budu se dál modlit, aby rozum a emoce byly dobře ovládnuty, neboť pouze tak bezpochyby přijde řešení od Pána.

Myšlenka na závěr:

Pokoření je velmi cenné, protože rozšiřuje pokoru, Boží dům a Boží rodinu, církev.

(Mons. P. Galeone 31. 5. 2015)